

LLUIS SERRA I GUARDIA

BANQUER

OPERACIONS DE BANCA I BORSA. — DESCOMPTE DE LLETRES. — CHECS. — PAGO DE CUPONS. — COMPRA I VENDA DE TOTA CLASSE DE PAPER NEGOCIABLE EN BORSA.

AIGUES PER A ARRENDAR

Rioma, núms. 79 i 81. - Teléfon 516. - Granollers

AUBADA RESPLANDENTA

Lema: «Plena de llum, d'amor, de poesia.»

Les misterioses ombres de la nit perden paulatíment ço que de misteri tenen: la lluna devé pàlida, i confosament, com les estrelles parpellejantes, se desdibuixa en el blau del cel: les aus nocturnes posen fi als seus xiscles esfereïdors abscondint-se en llurs ben enginyats nius, i, allà, rera unes llunyanes muntanyes la silueta de les quals apar fita del nostre mon, el cel pren un tò rogenic, portador de plaenta nova: El sol eixirà prompte.

Per les masies curulles de gent vinguda per a la sega, ja comença el xibarrí: ja surten al camp els segadors brandant la falç afilada: dirigint-se al seu tros quiscun terraçà carregat amb quelque eina de treball atravesa, entonant una cançó pastoril, els solitaris carrers del poblet, de les cases del qual fumeja ja quiscuna negrosa xemeneia, ensempe que la campana de l'Esglesia llençant al oreig notes vibrantes convida a Missa primera.

L'astre rei despuentant poc el seu caparró en el tornasolat blau d'un horitzó plé d'esperances, despulla misteriosament a la terra tota del mantell de la nit que suara l'envolcallava, deixondint-se, per moments, de la seva dormida silenciosa.

L'aucellada amb sos xirriteigs arreu pregonà l'esbadallament del nou dia i els pastors amb ses remades de xais i de cabres les descorralen portant-les a pasturar l'herva ufanosa de les verdoses prades. Els pastors desitjosos d'encontrar-se i besar les brunes façs de les galanes rebadanes, moces gentils i enamoradores, comencen amb sos fluviols ses melangioses corrandes, que son contestades pel dringar de les esquelles que al coll porten penjades les vaques.

El color de que s'havia enrogit el cel allí ahont despunta l'auga s'es aclarit sobtadament i les cimes de les muntanyes més altes s'han enmantellinat amb els raigs refulgents del sol que somrient ha tret més cap per damunt de un mont llunyà, ensempe que'ls camps daurats son curulls de segadors que amb cançons seves treballen adeleradament a igual que les formigues feinejadores que a corrúes van omplint els seus graners. I arreu s'escampa el flairós deix de l'espiga segada amb l'ubriagador perfum de les flors boscanes i pels camirals les carretes traquetejantes plenes de moçus i moces se'n van al camp, cantant aquells i aquestes cançons d'amor i galania que alegren els cors tristos i donen vida a les ànimes malaltices.

El sol, cançat ja de guaitar rialler rera els alterosos

cims ha tret màgicament sa testa resplandenta i desbulla sa aurífica cabellera el primer rull l'ha extés esplendorosament sobre les llunyes serral-lades ponentines; après ha argentada la rogenca i daurada color del cel immaculat i manyagosa i somrientment ha encatit els abruptes terrers de les muntanyes blaves. A poc, amb les lluisors dels raigs espléndits, els rossinyols s'han deixondit i començat a refilar. Més tart, quan la màgica refulgencia del astre dels astres ja havia desfet el misteri de la nit en les boscuries, quan s'havia esbadallat de plé el dia i s'havien enmantellinat els cims de les muntanyes i fet sos primers refillets els rossinyols festius de desde son niu en els esbarsers dels margenals i de la terra tota sospirant feliçment com una mare triomfanta en la deslliurança, allavors, el sol ha enviat castíssima besada al cloquer de l'Esglesia del poble proper, en les teulades del qual prompte s'ha reflexat. I el cloquer ha correspost al bes que allà aont cau fantasiosament argenta, llençant al aire ses campanes airotes i alegres.

I batent sos lluminosos raigs ja encatifa el sol a muntanyes i a valls i a camps i a prades, escampant arreu llum, amor, poesia. I s'extasia en els daurats mars d'espigues que empeses per l'oreig manyagot se gronxen i ondolen joganeres esperant que vinga l'esmolada falç a segar-les i en les amontonades garberes de blat per éll caldejades. I, allà, en l'espill claríssim de la riera mansa s'enmiralla presumit ensempe que escolta embadalit les corrandes amoroses que amb el fluviol diu el rabadà a la seva amada la moça galana de faç bruna i ingénua de cor i d'ànima, que el rondallaire dels segadors els explica contalles que fan esclafir de rialles a fadrins i bordegaces que, plegats, sentats o ajeguts en cercle l'envolten bó l'fent la beguda matinal que n'es gran ápat i xerricant ei vi vert, tan nomenat com aspre, que el rierol amb son murmul treua i destreua cançons melancòliques i alhora plácides, que la vacada vora enllà de la prada pastura i s'ajassa i que entonen el gran càntic del istiu les cigales i els rabadans i les muntanyes i els plans i tota la terra plegada prenyada d'exuberancia.

MIQUEL JUANOLA I BENET.

Granollers VI—XI—MCMXVII.

Imp. Cueurella.—Granollers